

свойството винаги да бъде в бъдеще време, защото не отразява актуалното състояние на нещата.

Във финала на стихотворението отново се появява противопоставянето между „реалното“ време на наличното битие и „идеалното“ време на човешката надежда, за да се изведе идеята за грядущето като единствена алтернатива за страдащото, борещо се и вярващо човешко същество:

Така и ще бъде!
А д н е с к а о с к ъ д е н е х л е б а .
На вашите майки
гърдите са сухи с е г а .
Да хленчим – не ще ни помогнат.
И хленч не ни трябва.

Но мен ме притиска
жестока, дълбока тъга. –
За ваишо „с е г а“
е горест стаена във мен.
Ала
не бойте се, деца,
за у т р е ш н и я
ден!

Приведените случаи ни убеждават, че Вапцаров умее и дори сякаш предпочита да ни внушава кардиналните понятия на своята поезия, без дори да прибегва пряко до съответната лексика. Думата „бъдеще“ например той използва само два пъти (в „Романтика“ и „Ще бъда стар“). Той казва, че както „малките деца“, прелиствайки нова книга:

...почват със картинките от края,
така и мене днеска ми се иска
за бъдещето да си помечтая.

А когато възвеличава романтиката на „моторите, които пеят по небето синьо“, романтиката, „въплотена в самолетно ято“, Вапцаров с възторг се прехласва от образа на други, щастливи времена: